

žalovaná věděla o podvodném jednání svého manžela a měla z něho užitek, nebyla by se tím ještě dopustila trestného činu. Pro toto její jednání mohla by se žalobkyně na ní domáhati snad nároku z bezdůvodného obohacení, nikoli však náhrady škody z trestného činu. Pokud žalobkyně dále v žalobě uvedla, že všichni žalovaní byli ve spojení, že ji uvedli v omyl, vylákali na ní peníze a je spotřebovali, je tento přednes jednak v rozporu s tím, co bylo stran žalované shora uvedeno, jednak slůvko »tedy«, kterého žalobkyně tu užívá, nasvědčuje tomu, že nejde tu o tvrzení týkající se skutkových okolností, nýbrž o dedukci, která ovšem není podle toho, co shora bylo uvedeno, důsledná. Není tedy žalobní nárok stran žalované odůvodněn.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Žaloba je výslovně označena jako žaloba z důvodu náhrady škody. Žalobkyně tvrdila pod bodem VIII. žaloby jako závěr z předcházejícího přednesu, že všichni tři žalovaní byli »tedy« ve spojení, společně ji uvedli v omyl, vylákali na ní peníze a je spotřebovali. Tento závěr však, jak již správně poznal odvolací soud, nevyplývá z dřívějšího přednesu, že peníze vylákal na žalobkyni Rudolf Š. na návod třetího žalovaného a že druhá žalovaná Markéta Š., o níž v dovolacím řízení pouze jde, věděla o činu Rudolfa Š. a z jeho činu měla užitek, po případě že vylákaných peněz pro sebe užila a z těchto peněz dobře žila. Nebylo tedy tvrzeno, že Markéta Š. byla spoluvinnicí nebo účastnicí podvodu ve smyslu § 5 tr. zák. Že však podílnictví na podvodu není trestným činem, správně již uvedl odvolací soud. O solidární odpovědnosti žalované Markéty Š. z důvodu její spoluúčasti na podvodu (§§ 1301, 1302 obč. zák.) nemůže proto býti řeč. Mohla by sice po případě býti žalována pro bezdůvodné obohacení anebo z důvodu § 1041 obč. zák. o částku, kterou na sebe převedla, avšak po té stránce jsou žalobkyniny údaje v žalobě naprosto neurčité a neúplné, neboť nelze z nich seznati, jakou určitou částku žalovaná dostala z peněz na žalobkyni vylákaných.

Že tu nejde o vindikaci věcí (peněz) podvodně vylákaných, vyplývá již ze stylisace žalobní žádosti.

Rozhodnutí č. 10151, 10583 a 10826 Sb. n. s., jichž se žalobkyně dovolává, nehodí se na souzený případ, poněvadž jejich skutkový základ jest docela jiný než v souzeném případě.

Čís. 17094.

Dítě jest oprávněno k žalobě, kterou se domáhá, že nebylo zplozeno tím, kdo uznal nemanželské otcovství k žalujičímu dítěti, a že není účinná jeho legitimace potomním sňatkem (§ 161 obč. zák.) jeho matky.

Takovou žalobu jest podati proti opatrovníku k obhájení manželského původu.

(Rozh. ze dne 4. listopadu 1938, Rv II 29/38.)

Tvrdě, že se narodil dne 17. února 1935 jako nemanželské dítě Františky B., která označila za jeho otce Stanislava Č., že ten své otcovství k dítěti u soudu uznal a jako otec byl zapsán do matriky, dále že potomním sňatkem, uzavřeným mezi jeho matkou a Stanislavem Č. dne 18. května 1935, byl žalobce podle § 161 obč. zák. legitimován a stal se takto manželským dítětem Stanislava a Františky Č-ových, ačkoli Stanislav Č. není otcem žalobce, neboť jeho matka v době kritické pro jeho zplození se Stanislavem Č. nesouložila a on byl zplozen jiným mužem Stanislavem K., domáhá se žalobce žalobou zjištění, že není zplozen Stanislavem Č., a důsledkem toho i bezúčinnosti své legitimace napotomním sňatkem. Žalobě vyhověly soudy všech tří stolic, nejvyšší soud z těchto

důvodů:

Stran aktivního oprávnění nezletilého žalobce k žalobě nutno především zdůrazniti, že žalobcovo oprávnění nelze posouditi podle § 159 obč. zák., neboť nejde tu o žalobu upravenou v §§ 158 a 159 obč. zák., které upravují jen žalobu na odůznání manželského původu dítěte narozeného v manželství ve lhůtách § 138 obč. zák. Ve sporu jde o rozřešení soukromoprávní otázky, zda dítě je původu manželského či nemanželského, tedy o žalobu statusovou, z práva rodinného, při níž jest sice na snadě zejména co do důkazu a nutnosti žalovati opatrovníka obdoba s § 158 obč. zák., při které však nutno aktivní oprávnění k žalobě posouditi podle obecných ustanovení práva procesního i hmotného. Nelze pochybovati, že na rozhodnutí řešené otázky má dítě samo svrchovaný zájem a že nutno mu přiznati právo zahájit kroky, aby otázka jeho manželského či nemanželského původu byla vyřešena k jeho žalobě, když zvláštním předpisem není z toho práva vyloučeno. Rozhodnutí č. 15962 Sb. n. s. názoru tomu nebrání, neboť i tam bylo dítěti přiznáno právo domáhati se výroku, že domnělý nemanželský otec není jeho otcem. V rozhodnutích č. 6210, 9630 a 13095 Sb. n. s. byla řešena jiná otázka.

Čís. 17095.

I. O tom, zda jde o věcnou zá vadu, k níž musí knihovní soudce přihlížeti, ať je zapsána na listu B, nebo na listu C, rozhoduje jen obsah zápisu; v pochybnosti nelze řešiti v knihovním řízení, zda se knihovní zápis omezení vlastnického práva stal právem, či nikoli, a jaký jest jeho právní dosah a význam.

II. Finanční prokuratura jest podle § 2 č. 6 vlád. nař. č. 82/1936 Sb. z. a n. oprávněna k rekursu, může-li jíti o zásah do kmenového církevního jmění.

(Rozh. ze dne 5. listopadu 1938, R I 1241/38.)